

Bilag til foranstaaende Lovforslag.

Bilag 1.

Til Regering og Rigsdag!

Ved det Møde, som den 10. September d. A. holdtes af Foreningen af Underretsdommere, blev vedtaget følgende Udtalelse:

„Forsamlingen bemyndiger Bestyrelsen til ved Henvendelse til Regering og Rigsdag at virke for: at det fastsættes ved Lov, at anerkendte Gældsfordringer af ringe Omfang kunne inddrives ved Udpantning efter Lov 29. Marts 1873, og at Omkostningerne ved Fordringers Inddrivelse fastsættes af Dommer og Foged uden at forudgaaet Vedtagelse har retslig Gyldighed.“

Denne enstemmigt vedtagne Udtalelse er et Udslag af den Erfaring, Underretsdommerne i deres Embedsvirksomhed have gjort angaaende den Omstændelighed og Bekostelighed, der nu er forbundet med Inddrivelse af Smaafordringer, hvis Rigtighed fuldt ud erkendes af Debitor, der blot ikke har Penge til at betale med.

Det kan formentligt i ingen Henseende være betænkeligt at udvide Kredsen af Fordringer, for hvilke Loven af 29. Marts 1873 hjemler Udpantning, til saadanne smaa Gældsfordringer, om hvilke det gennem en Anerkendelse er givet, at de ikke indeholde nogen Retstvist. Udpantning er jo ikke noget nyt, men et i mange Tider prøvet Retsmiddel, der ikke i Praksis har frembudt nogen Betænkelighed eller Vanskelighed og ikke kræver videre Bekostning. Denne Reform vil udkræve en nærmere Fastsættelse af de Fordringers Art, Alder og Størrelse, som den skal gælde, og nærmere Regler for den Anerkendelse, der maa fordrres, men herom har Foreningen ikke fundet Anledning til at komme med detaillerede Forslag, den har kun haft det principielle Punkt for Øje, at Udpantning kunde blive gjort anvendelig ved Inddrivelse af disse Smaafordringer, hvorved der vil opnaas en betydelig Besparelse og Lettelse ikke blot for saavel Kreditor som Debitor, men ogsaa for Forligskommissionen og Domstolene; der er allerede i Handelskredse begyndt at vise sig en sympatisk Forstaaelse af denne Reform og et levende Ønske om dens snarlige Indførelse.

Den anden Del af Foreningens Udtalelse tager Sigte paa de Tilfælde, hvor egentlig Retsforfølgning ved Domstolene og Fogedretterne fremdeles vil være nødvendig, og hvorom der haves den Erfaring, at der gennem Vedtagelser ofte paabyrdes Debitorerne ganske uforholdsmæssige Bekostninger, uden at det er muligt for Dommeren eller Fogden at raade Bod derpaa.

Det er let forstaaeligt, at en Debitor, der er haardt trængt af sine Kreditorer, ret kritikløst gaar ind paa de Vilkaar, der bydes ham for at naa en Henstand eller Udsigt til at klare sig, uden at han aner, at han derved paadrager sig en Fordobling af sit Gældsansvar eller endnu mere.

Det er selvfølgelig ikke Hensigten, at det Arbejde, der er forbundet med Inddrivelse af en Fordring, ikke skal honoreres anstændigt, men som Forholdene have udviklet sig, maa det anses for aldeles nødvendigt, at det helt og holdent bliver Dommerens og Fogdens Sag at bestemme dette Vederlag; ellers bliver det ofte ganske uanstændigt.